

Ντρέπομαι που το λέω, αλλά ανάμεσα στον «συνωστισμό» της Ρεπούση και τα «Ματωμένα χρώματα» του ΑΛΦΑ, επιλέγω «δαγκωτό» τον «συνωστισμό»...

Εδώ απεικονίζεται ο «συνωστισμός», που περιέγραψε η περιώνυμη Μαρία Ρεπούση στο αλησμόνητο βιβλίο της Έκτης Δημοτικού, στην προβλήτα του λιμανιού της Σμύρνης, το 1922, σε φωτογραφίες της εποχής:

Κι εδώ, ο «συνωστισμός» όπως μεταφέρθηκε στην οθόνη του τηλεοπτικού σταθμού ΑΛΦΑ (στιγμιότυπο και σύντομο απόσπασμα), μέσα από την τηλεοπτική σειρά «Ματωμένα χρώματα», που βασίζεται στο ομώνυμο βιβλίο της Διδώς Σωτηρίου:

Συγγνώμη ρε παιδιά, αλλά αυτή η σκηνή, στο υποτίθεται ασφυκτικά γεμάτο λιμάνι της Σμύρνης (καθ' υπερβολήν, τρεις κι ο κούκος εμφανίζονται εδώ), είναι διάχυτη από πανικό κι αγωνία (αν εξαιρέσει κανείς τους πρωταγωνιστές); Λες και πρόκειται για βαρυστημένους επιβάτες που περιμένουν το πλοίο της γραμμής!

Το ωραίο είναι, ότι το πλάνο είναι και πανοραμικό, για να δώσει υποτίθεται έμφαση!!! Ήταν δηλαδή, στραβό το κλίμα, το 'φαγε κι ο γάιδαρος...

Δεν βάζατε καλύτερα τις σκηνές από τον (πραγματικό) συνωστισμό στο λιμάνι του Πειραιά, που συμβαίνει κάθε καλοκαίρι;

Και δεν μιλάμε τώρα, για οποιοδήποτε σημείο της σειράς, αλλά για την κορύφωση του δράματος!

Μάταια η ηθοποιός που επιβιβάζεται στην βάρκα, προσπαθεί να δώσει δραματικό

τόνο στην σκηνή. Την κάνει μάλιστα πιο αστεία, καθώς αναζητεί τον Μανώλη στην αραιοκατοικημένη προβλήτα, ανάμεσα σε λιγοστούς (ζήτημα αν είναι συνολικά 100-150) κι άλαλους κομπάρσους-αγάματα.

Κι άντε να υποθέσει κανείς, ότι δεν βγαίνουν τα κουκιά με τους κομπάρσους. Η προβλήτα δεν μπορούσε να «γεμίσει» με ψηφιακό τρόπο; Ή τουλάχιστον δεν έβαζαν να σκηνοθετήσει την συγκεκριμένη σκηνή, ο πάλαι ποτέ «μάγος των συγκεντρώσεων», του Ανδρέα Παπανδρέου, Τάσος Μπινσίμ, που έκανε τους 1.000 να φαίνονται 10.000;

Κύριε Κουτσομύτη, καλά το κουστουμάκια, ακόμα καλύτερα τα σκηνικά, μπορώ επίσης να πω ότι η σειρά, γενικά δεν είναι άσχημη, αλλά φοβάμαι ότι έχετε αποτύχει στο πιο σημαντικό... Να «πιάσετε» τον παλμό και το κλίμα...

Καλά είναι τα «νερόβραστα» και τα «γλυκανάλατα», για όσους κάνουν «δίαιτα ιστορικής γνώσης», αλλά όσοι δεν επιλέγουν τον δρόμο της λοβοτομής, προτιμούν να διδάσκονται απ' το «ψητό»:...